

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové, ve věci žalobkyně: **městská část Praha 10**, se sídlem Vršovická 1429/68, Praha 10, zastoupené JUDr. Martinem Šenkýřem, advokátem se sídlem Na viničních horách 1834/24, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 2. 10. 2024, čj. ÚOHS-36431/2024/161, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2025, čj. 62 Af 41/2024-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval tím, zda a v jaké míře § 11 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, vyžaduje, aby plnění podle smlouvy uzavřené v rámci vertikální spolupráce poskytla zadavateli ovládaná osoba.

[2] Žalobkyně rekonstruovala pro účely chodu úřadu městské části Praha 10 budovu na adrese Vinohradská 3218/169, Praha 10. Stavební úpravy rozdělila na dvě části. První část zadala mimo zadávací řízení jako veřejnou zakázku malého rozsahu v hodnotě 5 950 459 Kč bez DPH společnosti U1 s.r.o. U druhé části v hodnotě 4 066 000 Kč bez DPH uzavřela se společností PRAHA 10 – Majetková, a.s. smlouvu v režimu vertikální spolupráce podle § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek.

[3] Žalovaný shledal, že se žalobkyně vymezeným jednáním dopustila přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Předmět plnění, který spolu tvoří jeden funkční celek, záměrně rozdělila na dvě části, aby snížila hodnotu zakázky a nemusela postupovat jako u podlimitní veřejné zakázky na stavební práce. Takto rozdělenou zakázku zadala v části první jako zakázku malého rozsahu a v části druhé uzavřela smlouvu v režimu vertikální spolupráce s ovládanou osobou podle § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně si přitom už před uzavřením smlouvy s ovládanou osobou v režimu vertikální spolupráce byla vědoma toho, že ovládaná osoba plnění zcela přenechá společnosti EMTANDEM s.r.o. Podmínky, jejichž splnění vyžaduje zákon o zadávání veřejných zakázek v § 11 proto nebyly splněny a žalobkyně se zvoleným postupem snažila obejít zákon. Za přestupek uložil žalovaný žalobkyni pokutu ve výši 750 000 Kč. Při stanovení její výše přihlédl k tomu, že žalobkyně měla již od počátku v úmyslu obejít zákon o zadávání veřejných zakázek a k výši jejich rozpočtových příjmů.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí rozklad. Předseda žalovaného rozkladu nevyhověl. Ve shodě s žalovaným uvedl, že rozdělená plnění spolu tvoří funkční celek, protože je u nich naplněná věcná, místní, časová i funkční souvislost. Předmět plnění slouží jednomu účelu, a to zajištění odpovídajících prostor pro chod úřadu městské části Praha 10. Záměr žalobkyně spočíval v celkové rekonstrukci objektu a jeho následném využívání. Přisvědčil proto závěrům žalovaného, že žalobkyně měla sečíst dílčí předpokládané hodnoty zakázek tvořících jeden funkční celek. V posuzovaném případě totiž činil součet dílčích zakázek 10 016 459 Kč bez DPH a překračoval tak limit stanovený zákonem o zadávání veřejných zakázek pro zakázku malého rozsahu.

[5] Žalobkyně dle předsedy žalovaného nemohla postupovat ani cestou vertikální spolupráce podle § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek. Ta není považovaná za zadání zakázky právě proto, že umožňuje zadavateli naplnit svou potřebu vlastními kapacitami prostřednictvím jím ovládané osoby. Žalobkyně však naplnila podmínky pro aplikaci § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek pouze formálně (uzavřením smlouvy s ovládanou osobou), protože faktické plnění provedla společnost EMTANDEM s.r.o.

[6] Se závěry žalovaného se předseda žalovaného ztotožnil i ohledně výše udělené pokuty. Zopakoval, že jednání žalobkyně již od samého počátku směřovalo k obejití povinností plynoucích ze zákona o zadávání veřejných zakázek. Do výše se nemůže promítnout ani havarijní stav objektu, a tedy nutnost jeho opravy, protože tento stav byl žalobkyni znám delší dobu. Nadto se nejedná o pokutu nepřiměřenou ani likvidační, protože žalobkyně v roce 2024 plánovala hospodařit s rozpočtovými příjmy ve výši cca 1,5 mld. Kč.

[7] Krajský soud žalobu podanou žalobkyní zamítl.

[8] Potvrdil, že plnění tvořilo jeden funkční celek. Směřovalo k provedení kompletních stavebních oprav jednoho objektu. První část spočívala ve stavebních úpravách 3., 4., a 5. nadzemního podlaží objektu. Druhá část ve stavebních úpravách dvou podzemních podlaží a dále 1., 2., 6., 7. a 8. nadzemního podlaží objektu. Obě plnění se vzájemně doplňovala a společně uspokojovala potřebu žalobkyně spočívající v rekonstrukci objektu tak, aby jej bylo možné využívat pro chod úřadu městské části Praha 10. Obě plnění nadto probíhala

pokračování

souběžně. Žalobkyně proto měla předpokládané hodnoty obou částí sečíst a následně postupovat podle zákona o zadávání veřejných zakázek podle pravidel pro podlimitní zakázky.

[9] Krajský soud dále uvedl, že sice není sporu o tom, že všechny tři formální podmínky vertikální spolupráce byly splněny (což ostatně nespороval žalovaný ani předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí). Nicméně problematickým bylo, že ovládaná osoba PRAHA 10 – Majetková, a. s. plnění neposkytla ani z části. Téhož dne, co uzavřela smlouvu se stěžovatelkou totiž uzavřela smlouvu o dílo se společností EMTANDEM s.r.o. K faktické realizaci tak nedošlo plněním ze strany ovládané osoby, ale v celém rozsahu ze strany jiného dodavatele, který nebyl se stěžovatelkou propojený tak, jak to vyžaduje § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek.

[10] Pro aplikaci § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek podle krajského soudu ovšem pouhé naplnění formálních podmínek nestačí. Musí být naplněný i účel příslušného ustanovení. Samotná skutečnost, že stěžovatelka splnila formální podmínky tak ještě sama o sobě neznamená, že jednala v souladu se zákonem. Aby bylo možné výjimku aplikovat, nestačilo, aby byla prvotní smlouva o dílo uzavřena s osobou splňující podmínky v § 11 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Taková osoba by totiž musela plnění i fakticky poskytnout. K tomu však nedošlo, jelikož ovládaná osoba podepsala smlouvu o dílo se společností EMTANDEM s.r.o. ještě téhož dne, co uzavřela smlouvu se zadavatelem (žalobkyní). Plnění tak neposkytla ovládaná osoba, nýbrž třetí subjekt. Podle krajského soudu tak bylo nepochybné, že se stěžovatelka snažila zvoleným postupem (rozdělení zakázky na dvě části a zadání ještě v rámci vertikální spolupráce) vyhnout zadání zakázky v podlimitním zadávacím řízení.

[11] Krajský soud se ztotožnil i s výší uložené pokuty. Shledal, že její výše byla výsledkem individualizace, v níž žalovaný zohlednil úmyslné obcházení zákona o zadávání veřejných zakázek (což je jevem silně nežádoucím) a rozpočtové příjmy žalobkyně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[12] Žalobkyně (stěžovatelka) se proti rozsudku krajského soudu bránila kasační stížností.

[13] Namítala, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku. Podmínky pro uzavření smlouvy v rámci vertikální spolupráce podle § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek totiž byly splněny. Smlouvu o dílo uzavřela stěžovatelka s ovládanou osobou PRAHA 10 – Majetková, a. s., nikoliv se společností EMTANDEM s. r. o. To, jak následně společnost PRAHA 10 – Majetková, a. s. postupovala při realizaci díla, nemůže být posouzené jako jednání stěžovatelky, a tedy v rozporu se zákonem. V tomto ohledu je nadto rozsudek krajského soudu vnitřně rozporný, neboť krajský soud na straně jedné říká, že formální podmínky pro aplikaci § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek byly splněny, ale na straně druhé dochází k závěru, že žalobkyně využitím tohoto institutu porušila, resp. obešla zákon o zadávání veřejných zakázek. Jelikož byly splněny podmínky pro postup podle § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek, nemohla stěžovatelka porušit, resp. obejít zákon tím, že by zakázku rozdělila, neboť se o zakázku vůbec nejednalo.

[14] Nesouhlasila též se závěry krajského soudu ohledně výše uložené sankce. Měla za to, že sankce byla nepřiměřená závažnosti přestupku, který je jí kladen za vinu. Uváděla, že žalovaný při stanovení sankce nezohlednil okolnosti případu, charakter stěžovatele, situaci, která předcházela uzavření smlouvy o dílo v režimu vertikální spolupráce a následky jednání stěžovatelky, a tedy škodlivost jejího jednání.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že stěžovatelka měla již od počátku záměr realizovat rekonstrukci objektu v plném rozsahu. Jednalo se proto o podlimitní veřejnou zakázku a stěžovatelka měla postupovat cestou zadávacího řízení. Setrval i na svém závěru, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek. K výši sankce opětovně poukázal na skutečnost, že stěžovatelka se již od počátku snažila obejít povinnosti plynoucí jí ze zákona o zadávání veřejných zakázek, což je vysoce škodlivé a nežádoucí jednání.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.a Přípustnost kasačních námitek

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, respektive kasačních námitek.

[17] Podle § 102 soudního řádu správního je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. K jejímu věcnému projednání je tedy zapotřebí, aby stěžovatel cíleně reagoval právě na rozhodnutí krajského soudu a krajským soudem kvalifikovaným způsobem vyslovené závěry. Není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele domýšlet, proč má za to, že jsou závěry krajského soudu chybné. Stěžovatel proto musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a argumentaci nereflexuje, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné, neboť nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Nejedná se totiž pouze o setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na námitku vypořádanou krajským soudem, proti které původní argumentace stěžovatele nemůže obstát (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36, body 10–14).

[18] Právě uvedené platí pro námitku nesprávného posouzení výše uložené sankce. Krajský soud se její individualizací zabýval v bodech 23 a 24 odůvodnění rozsudku. Vyložil, proč jsou závěry žalovaného správné a ztotožnil se s tím, že skutečnosti zjištěné v řízení dostatečně dokládají úmysl stěžovatelky. Obcházení zákona o zadávání veřejných zakázek je přitom silně nežádoucím jevem. Krajský soud se zabýval i tím, že žalovaný při stanovení výše pokuty přihlédl i k rozpočtovým příjmům stěžovatelky. Stěžovatelka v kasační stížnosti závěry krajského soudu blíže nespornuje. Tato část kasační stížnosti je pouze doslovným převzetím textu žaloby. Setravává na svém původním názoru, že uložená sankce svou výší neodpovídá závažnosti jejího jednání a obecně opakuje, že žalovaný sankci nedostatečně individualizoval. Za takové situace je nutné uzavřít, že tuto argumentaci

pokračování

stěžovatelky již vypořádal krajský soud, přičemž stěžovatelka na jeho argumentaci nijak nereaguje.

[19] Přípustnou námitku tak představuje tvrzené nesprávné posouzení právní otázky spočívající v naplnění podmínek pro postup podle § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek.

III.b Vertikální spolupráce

[20] Stěžovatelka namítá, že podmínky pro uzavření smlouvy v rámci vertikální spolupráce podle § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek byly splněny. Jelikož ustanovení nestanoví podmínku spočívající v tom, že by plnění musela provést ovládaná osoba, nemohla se stěžovatelka dopustit přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek.

[21] Stěžejní otázkou v nyní posuzované věci tedy je, zda § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek vyžaduje, aby plnění podle smlouvy uzavřené v rámci vertikální spolupráce poskytla ovládaná osoba.

[22] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že ustanovení § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek zakotvuje výjimku z obecné povinnosti veřejných zadavatelů postupovat podle zákona o zadávání veřejných zakázek. Lze tak postupovat pouze pokud jsou kumulativně splněny podmínky vymezené v jeho odst. 1, podle kterého platí, že: „[z]a zadání veřejné zakázky se nepovažuje uzavření smlouvy, kterou uzavírá veřejný zadavatel s jinou právnickou osobou jako dodavatelem, pokud a) sám nebo společně s jinými veřejnými zadavateli ovládá tuto osobu obdobně jako své vnitřní organizační jednotky, b) v takto ovládané osobě nemá majetkovou účast jiná osoba než ovládající veřejný zadavatel nebo ovládající veřejní zadavatelé a c) více než 80 % celkové činnosti takto ovládané osoby je prováděno při plnění úkolů, které jí byly svěřeny ovládajícím veřejným zadavatelem nebo ovládajícími veřejnými zadavateli nebo jinými právnickými osobami, které ovládající veřejný zadavatel nebo veřejní zadavatelé rovněž ovládají jako své vnitřní organizační jednotky, bez ohledu na to, kdo je příjemcem plnění z uzavřené smlouvy.“

[23] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout vývoj právní úpravy a její východiska. Zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, stanovil, že výluka vyplývající z jeho § 1 odst. 2 písm. d) je podmíněna tím, že subjekt realizuje předmět veřejné zakázky sám, bez možnosti jeho kontrahování dalším subjektům (to ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2011, čj. 2 Afs 12/2010-88). Právní úprava obsažená v § 18 odst. 1 písm. e) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, tuto podmínku nepřevzala. Nejvyšší správní soud k ní v rozsudku ze dne 24. 3. 2017, čj. 4 As 106/2016-67, uvedl, že účelem výjimky ze zákona je, aby zadavatel nemusel zadávat takové zakázky, které si může zajistit vlastními prostředky. Z textu zákona tak sice nelze dovozovat požadavek 100% plnění zakázky ovládanou osobou, to ale neznamená, že by plnění mohla v celém rozsahu přenechat třetímu subjektu.

[24] Současná právní úprava transponuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice

2004/18/ES (dále jen „směrnice 2014/24/EU“). Ta reflektuje kritéria pro vertikální spolupráci dovozená Soudním dvorem Evropské unie.

[25] Hlavním cílem právních předpisů unijního práva v oblasti veřejných zakázek je otevření nenarušené hospodářské soutěže v oblastech provádění stavebních prací, dodání výrobků nebo poskytnutí služeb, což s sebou nese povinnost každého zadavatele použít relevantní právní předpisy unijního práva, pokud jsou podmínky jimi stanovené splněny. Jakákoli výjimka z použití této povinnosti musí být v důsledku toho vykládána restriktivně (rozsudek SDEU ve věci C-15/13, *Datenlotsen Informationssysteme*, body 22-23). Judikatura Soudního dvora, že výjimka z použití předpisů o zadávání veřejných zakázek, týkající se zadávání takzvaných „in house“ zakázek, je odůvodněna úvahou, že veřejný zadavatel využívá vlastních prostředků. Takovým postupem, proto nedochází k narušení hospodářské soutěže, protože se o hospodářskou soutěž nejedná (*Datenlotsen Informationssysteme*, bod 25 a rozsudky SDEU ve věcech C-107/98 *Teckal*, C-26/03 *Stadt Halle*, C-458/03 *Parking Brixen*, C-324/07 *Coditel Brabant*, C-182/11 *Econord*, C-573/07 *Sea Srl.*, C-295/05 *Asemfo*). Zákaz obcházení práva pak směrnice 2014/24/EU zakotvuje ve svém čl. 18 odst. 1.

[26] Nejvyšší správní soud odkazuje i na úvodní preambuli směrnice 2014/24/EU, která v odst. 32 uvádí, že tzv. „in house“ výjimka by se *„neměla týkat situací, kdy má na kapitálu ovládané právnické osoby přímou účast soukromý hospodářský subjekt, neboť v takovém případě by zadáním veřejné zakázky bez jednacímho řízení získal tento soukromý hospodářský subjekt s kapitálovou účastí v ovládané právnické osobě neoprávněnou výhodu před svými konkurenty.“* Tomu odpovídá úprava obsažená v čl. 12 směrnice, transponovaná v § 11 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek.

[27] Nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, dle které pro aplikaci výjimky ze zadávání veřejných zakázek postačí, aby byly splněny formální podmínky stanovené v § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek. Naopak je nutno souhlasit se závěry krajského soudu, že je třeba zohlednit smysl a účel dané právní úpravy. To ostatně platí pro každý právní předpis.

[28] Smyslem a účelem právní úpravy veřejných zakázek je co nejširší, otevřená a nenarušená hospodářská soutěž. Výjimka z postupu podle zákona o zadávání veřejných zakázek je u vertikální spolupráce podložena úvahou, že zadavatel využívá vlastní prostředky. Nejedná se tedy o hospodářskou soutěž, a ta proto nemůže být ohrožena či narušena. Pokud však ovládaná osoba bez dalšího zakázku v celém jejím rozsahu zadá k realizaci třetí osobě, tento předpoklad se neuplatní. Nelze už totiž mít za to, že zadavatel využívá k realizaci vlastní prostředky. Takovým postupem by došlo k úplnému popření zákonných pravidel (a také k popření cílů unijních předpisů), neboť by se hospodářská soutěž uzavřela všem potenciálním dodavatelům, kteří by o plnění veřejné zakázky mohli projevit zájem při dodržení zákonného postupu.

[29] V této souvislosti lze ostatně odkázat na již zmíněnou podmínku zakotvenou v § 11 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, podle které v ovládané osobě nesmí mít majetkovou účast jiná osoba než ovládající veřejný zadavatel. Z podmínky je zřejmý úmysl zákonodárce (který je výslovně uvedený v odst. 32 preambule směrnice 2014/24/EU) zamezit tomu, aby z vertikální spolupráce profitovaly soukromé subjekty. Jestliže je z uvedeného důvodu vyloučena majetková účast soukromých subjektů v ovládané osobě, lze

pokračování

dovodit, že i postup zvolený stěžovatelkou je nežádoucí. Pokud ovládaná osoba přenechá plnění jako celek třetí osobě, nejen, že tím uzavře hospodářskou soutěž všem potenciálním dodavatelům (viz předchozí bod), ale zároveň třetí osoba získá neoprávněnou výhodu před jinými dodavateli na témže trhu. Zakázka je jí totiž svěřena k realizaci, aniž by se musela účastnit zadávacího řízení.

[30] Nejvyšší správní soud připouští, že praxe může přinést hraniční případy, u kterých ovládaná osoba neposkytne celé plnění, a přesto smysl a účel zákona zůstane zachován. Nemusí být tak nutné, aby ovládaná osoba poskytla plnění ze 100 %. Takovou podmínku ostatně právní úprava ani neobsahuje. Zároveň ale nelze aprobovat to, že plnění zcela přenechá třetí osobě. K obdobným závěrům ostatně dospěla i komentářová literatura. Podle ní sice nelze částečné plnění prostřednictvím dodavatele zcela vyloučit, ale mělo by se vždy jednat o méně podstatnou, okrajovou část plnění. Hlavní podíl plnění ze smlouvy uzavřené prostřednictvím vertikální spolupráce by měl spočívat na ovládané právnické osobě (Šebesta, M., Novotný, P. Machurek, T., Dvořák, D. a kolektiv. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, Systém Beck-online). To však není tento případ. Plnění zadané společnosti PRAHA 10 – Majetková, a. s., totiž tato společnost neprovedla sama vůbec.

[31] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že při aplikaci § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek nelze pominout smysl a účel zákona. Proto, i když ovládaná osoba není povinna plnění v rámci vertikální spolupráce poskytnout ze 100 %, musí ji sama poskytnout v podstatné části. Stěžovatelka zvoleným postupem nejen, že omezila hospodářskou soutěž, ale také neoprávněně zvýhodnila společnost EMTANDEM s. r. o. Takové jednání a jeho následky jsou samy o sobě silně nežádoucí, a to tím spíše, že se stěžovatelka takto snažila obejít zákonnou úpravu.

III.c Ostatní námitky

[32] Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že jednání společnosti PRAHA 10 – Majetková, a. s., jí nelze přičítat. Žalovaný shledal stěžovatelkou vinnou ze spáchání přestupku vymezeného v § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Jedná se o přestupek ohrožovací. K jeho naplnění proto postačí, aby zadavatel nedodržel pravidla stanovená zákonem pro zadání veřejné zakázky a tím ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr dodavatele. V uvedeném případě tedy stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu tím, že uzavřela smlouvu v režimu vertikální spolupráce se společností PRAHA 10 – Majetková, a. s., i když si byla vědoma (jak vyplynulo ze spisového materiálu a stěžovatelka v kasační stížnosti nespороvala), že ovládaná osoba plnění neposkytne a přenechá jej třetímu subjektu. Navíc právě ze skutečnosti, že společnost PRAHA 10 – Majetková, a. s. byla společností ovládanou stěžovatelkou, vyplývá, že stěžovatelka musela mít vliv na jednání této společnosti. Nemůže se tedy zbavit své odpovědnosti poukazem na to, že šlo o jednání jiného subjektu.

[33] Nejvyšší správní soud se již nezabýval námitkou stěžovatelky v bodě 25 kasační stížnosti, že nemohlo dojít k nezákonnému dělení veřejné zakázky, neboť o veřejnou zakázku se v části, ve které uzavřela smlouvu se společností PRAHA 10 – Majetková, a. s., vůbec nejednalo. S ohledem na výše uvedený závěr, že stěžovatelka neuzavřela smlouvu

s touto společností v souladu s § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek, je tato argumentace hypotetická.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud neshledal námitky důvodnými a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Rozhodl proto podle § 110 odst. 1 věty poslední soudního řádu správního a kasační stížnost zamítl.

[35] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a náhradu nákladů jí proto nelze přiznat. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. září 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu